

мистификация е тази отвратителна, потресаваща картина, която едновременно те дърпа и гони със своята зловеща фрагментарност, със своите невъобразимо противоречиви, но съвместно разкриващи и развиващи се пред и покрай теб характеристики.

Още по-трудно поносимо е цялото това душевно изживяване, когато знаеш, че съвсем наблизко, само на десетки метри отук, е „другият“, нормалният свят. Свят на упорядъченост, на други, „цивилизовани“ миризми и зримости, на други пространствени конфигурации, на друга вещественост, които оставят и циментират у теб други чувства за времето, за пулса, ритъма, аритмиите и тахикардиите на обществената събитийност. Всичко това не може да не мултиплицира още повече негативизма ти, осторожната ти дистанция.

Позволих си да обърна повече внимание на илюстрацията на спецификата на жизненото пространство и неговата атмосфера в ромското „гето“, както и на емоционално-психичните им еквиваленти у спорадично намиращия се там нером, за да потърся корените на негативистичната им насоченост. А те по моему са, най-общо казано, свързани с два комплекса от причини и фактори.

Първият комплекс засяга обстоятелствата, свързани с детерминацията на ситуативния или перманентен негативизъм към ромското „гето“ у нерома, като проекция от разнообразни социализирани вкусове, критерии, социални и етностереотипи, морално-естетични „координатни системи“ и т. н. Именно в последните безпощадно се пречупват, осмислят и преживяват възприятията и се определят поведенската линия и реактивност към всичко, с което субектът се среща в окръжаващата го действителност. В случая имаме налице доминация на актуализирани ценностно-нормативни „картини на света“, съградени и произтичащи от тотално валидизирани семантични (социокултурни, етнически и пр.) богатства и определености. Тъкмо социализиращите (преки или косвени) процеси задават природата, „шифроват“ траекторията, ограничават територията, гарантират „свещената неприкосновеност“ и табуираност на „демаркационната линия“ между желано и нежелано, допустимо и недопустимо, възможно и действително, съществуващо и дължимо и т. н. Във и чрез тях се имплантира и пренася „генетичният код“ на онези социокултурни параметри, които поставят и определят „гра-